

Arrest

nr. 95 886 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GEUKENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen België binnen op 9 april 2012 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het stad Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan. U bent een soennitische moslim en Tadzjiek van etnische origine. Ongeveer 7 jaar geleden bent u getrouwd met uw neef A.(...) A.(...) M.(...) (O.V. 6.992.206) waarmee u sindsdien samenleeft in Kaboel stad. Uw echtgenoot werkte als de persoonlijke chauffeur van Ismail Khan, de minister van Water en Energie. Op een avond ging hij, samen met één van de lijfwachten van Ismail Khan, naar een bijeenkomst in Paghman. Die avond werd uw man een voorstel gedaan door de taliban. Aangezien hij de chauffeur was van Ismail Khan stelde de taliban hem voor zijn wagen te laden met explosieven en hiermee de Ministerie binnen te rijden. Nadat uw echtgenoot deze taak weigerde werd hij mishandeld en geslagen. Uiteindelijk stemde hij in en werd hij door de taliban vrijgelaten. Thuis aangekomen vroeg hij u alles in te pakken. Samen met uw man en kinderen ging u eerst naar het huis van zijn zus en vervolgens naar het huis van zijn oom. Daar kreeg u het hele verhaal te horen. Op 17 mizan 1390 vertrok u samen met uw man en kinderen uit Afghanistan en u kwam aan in België op 9 april 2012. Op 10 april 2012 diende u een asielerzoek in bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw eigen taskara, de taskara van uw zoon en die van uw dochter.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, A.(...) A.(...) M.(...) (OV.6.992.206), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt.

"(...)."

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van uw echtgenoot omtrent de problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De documenten die u in het kader van uw asielerzoek aanbrengt zijn niet van aard om deze conclusie te wijzigen aangezien enkel identiteitsdocumenten de taskara's van u en uw kinderen- betreft die geen verband houden met de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In

casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot A.A.M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 95 885 van 25 januari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot A.A.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"De Raad is van mening dat verzoeker niet kan erkend worden als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van minister Ismail Khan. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet kan herinneren wanneer hij precies als chauffeur van Ismail Khan in dienst trad gelet op het belang van deze functie. Het feit dat hij weinig geschoold is neemt niet weg dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn aanstelling als persoonlijke chauffeur van een minister, een belangrijke gebeurtenis in zijn leven, nauwkeurig in de tijd kan situeren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, kan ook van een niet- of laaggeschoold persoon enig tijdsbesef worden verondersteld, zeker wat betreft de belangrijke gebeurtenissen in zijn leven.

Voorts blijkt verzoeker zich opvallend weinig te herinneren van belangrijke evenementen die betrekking hebben op zijn beweerde functie als chauffeur van minister Khan. Zo kon hij op de vraag om concrete voorbeelden te geven van officiële evenementen waar hij de minister het laatste jaar voor zijn vertrek naartoe reed, slechts één voorbeeld geven, met name de begrafenis van Ustad Rabbani, het hoofd van de partij van Ismail Khan, Jamiat-e Islami. Bovendien kon hij deze gebeurtenis niet exacter in de tijd situeren dan dat ze ergens voor zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvond (Ibid., p. 21 en 25). Gelet op zijn verklaring de laatste zes of zeven jaren tot aan zijn vertrek de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van

minister Khan en deze dag in dag uit naar allerlei belangrijke vergaderingen en evenementen te hebben vervoerd in verschillende provincies van het land, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht verschillende gebeurtenissen en officiële plechtigheden op te noemen waar hij de minister naartoe zou hebben gebracht. In het licht van zijn functie is het eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker de laatste presidents- en parlementsverkiezingen in zijn land van herkomst zelfs niet bij benadering kan situeren. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde tijdens de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan niet te hebben gestemd omdat hij toen hoofdzakelijk bezig was met de minister voor diens campagne in Herat waardoor kan verwacht worden dat hij deze in de tijd kan situeren. Verzoekers laaggeschooldheid, waardoor hij niet de minste kennis zou hebben van data en deze moeilijk kan onthouden, vermag net als zijn gebrekkige interesse in de politiek geenszins zijn onwetendheid hieromtrent te verklaren of te rechtvaardigen.

Ook de wijze waarop verzoeker het tot de persoonlijke chauffeur van minister Khan zou hebben gebracht, eerst als chauffeur van de wagen van de lijfwachten die de wagen van de minister begeleidde en nadien als persoonlijk chauffeur van de minister is niet aannemelijk. Verzoekers stelling als zou bij de selectie van personeel voor hooggeplaatste personen geen of weinig rekening worden gehouden met stam- en clanverbanden is weinig ernstig en kan geenszins worden gevolgd. Afkomst, stam, en etnie zijn in Afghanistan immers van primordiaal belang. Derhalve is het, gelet ook op de veiligheidsoverwegingen die bij een dergelijke vertrouwelijke aanstelling spelen, weinig aannemelijk dat verzoeker, een Pasjtoen uit Kabul, zonder al te veel veiligheidscontrole de job van persoonlijk chauffeur van Ismail Khan, een Tadzjiek afkomstig uit Herat, zou zijn toevertrouwd. Zelfs al zou het gaan om een promotie binnen een interne dienst, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanstelling tot een dergelijke vertrouwelijke functie gepaard zou gaan met een verregaande veiligheidscontrole. Aan de door verzoeker beweerde wijze waarop hij zou zijn aangesteld als persoonlijk chauffeur van minister Ismail Khan kan gelet op het voorgaande geen geloof worden gehecht.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas komt verder in het gedrang door de stukken die hij dienaangaande neerlegde. De commissaris-generaal stelde vast dat het taskara-nummer op de badge die verzoeker aanbrengt als bewijs van zijn job als chauffeur van Ismail Khan niet overeenstemt met het taskara-nummer vermeld op zijn taskara. Bovendien blijkt er een stuk van die bewuste badge verwijderd te zijn waardoor een deel van de stempel en van de handtekening die erop werden geplaatst ontbreken. Voorts vermelden twee andere badges en zijn rijbewijs elk een andere bloedgroep, met name BRH-, ARH+ en BRH+. Verder komt de handtekening op de kaart van de administratie niet overeen met de handtekeningen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag op diverse documenten plaatste, zoals op de bijlage 26 en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Een van de bijgebrachte foto's bevat een onverklaarbare witte streep tussen verzoeker en zijn gezelschap, wat doet twifelen aan de authentieke herkomst van die foto's. Verzoekers uitleg dat die foto's in Afghanistan zijn getrokken en dus een hele weg hebben afgelegd, biedt geen afdoende verklaring voor deze pertinente vaststelling, gelet ook op het gegeven dat de zestien andere neergelegde foto's niet een dergelijke streep vertonen. Verzoekers verklaring als zouden de verschillen op bepaalde documenten te wijten zijn aan het feit dat in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan bepaalde informatie, doch er door de ambtenaren meer gebruik worden gemaakt van de copy-paste methode is allerm minst ernstig en geenszins een aannemelijke verklaring voor bijvoorbeeld de vaststelling dat enkele van de badges en een kopie van verzoekers rijbewijs allen een verschillende bloedgroep vermelden. Gelet op het voorgaande, kan aan voormelde eerder door verzoeker aangebrachte stukken geen bewijswaarde worden toegekend.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat en vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Wat de documenten beweerdelijk afkomstig vanwege de regeringsinstanties betreft, stelt de Raad vast dat deze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad deze conform artikel 8 van PR RvV, niet in overweging neemt. Bovendien dienen documenten om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Betreffende de kopieën van foto's die hij eerder aanbracht, werden reeds twijfels geplaatst bij de authenticiteit ervan. Bovendien geven foto's geen uitsluitel over wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen. De kopieën van verzoekers bankkaarten brengen niets wezenlijks bij aan zijn relaas. Het doktersbriefje geeft geen uitsluitel over de oorzaken of omstandigheden van de daarin beschreven psychische en medische problemen. Deze stukken vormen geen bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door verzoeker bijgebrachte stukken bij zijn brief van 10 januari 2013 met betrekking tot zijn tewerkstelling (stukken nr. 2), bevestiging aanval door zelfmoordterrorist door de veiligheidsdiensten

(stuk 3), de toestemming van de minister van Binnenlandse Zaken om met gepantserde wagens te rijden (stuk 4), de toestemming gegeven aan verzoeker om met de gepantserde wagen van Ismail Khan naar de garage te gaan (stuk 5), kopie taskara van verzoeker (stuk 6) en kopie van de taskara van verzoekers vader zijn geen van allen vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad deze conform artikel 8 van het PR RvV, niet in overweging neemt. De USB-stick die verzoeker ter zitting neerlegt vertoont een filmpje waarop Ismail Khan te zien is vergezeld van verschillende personen waaronder verzoeker. Dat verzoeker te zien is in het gezelschap van Ismail Khan is echter geen bewijs van zijn bewering gedurende jaren de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van voornoemde, temeer nu verzoeker gelet op wat voorafgaat vage verklaringen aflegde over zijn functie als chauffeur, deze chronologisch niet kon duiden en hij bovendien een aantal bewijzen neerlegde die om reden supra uiteengezet van iedere bewijswaarde ontdaan zijn.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden jarenlange functie als persoonlijk chauffeur van minister Ismail Khan, kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij beweerdelijk omwille van zijn job met de taliban zou hebben gekend. Evenmin kan geloof worden gehecht aan zijn bewering bij een eventuele terugkeer ook problemen te zullen krijgen met de regering omwille van zijn desertie en het feit dat hij hen niet zou hebben geïnformeerd over de mogelijke dreiging jegens de persoon van minister Khan.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat tot slot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, is de Raad van mening dat verzoeker naar Kabul kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van die bepaling van de vreemdelingenwet. Burgers in de stad Kabul lopen op dit ogenblik, zoals het Commissariaat-generaal ook terecht oordeelde, geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Uit het als bijlage aan de verweernota gevoegde Cedoca-rapport blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is ('Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)'" updated 14 oktober 2011). ICRC (International Committee of the Red Cross) maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de provincie Kabul heeft er sinds 2009, zo stelde Afghan NGO Safety Office (ANSO) vast, een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie plaatsgegrepen, behalve in het district Surobi. ANSO beschouwt de provincie als een met een lage onveiligheid. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels van UNHCR d.d. 2 en 7 augustus 2012 inzake een bomaanslag van de taliban in Kabul en de dood van 5 personen in de Afghaanse hoofdstad door Afghaanse troepen die zo een geplande aanslag verijdelden, doen geen afbreuk aan voormelde objectieve, gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie. Ze ondersteunen ook de vaststelling dat in de Afghaanse hoofdstad de gewelddadige incidenten in de regel gericht worden tegen militaire groepen. In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), te toetsen oordeelde overigens ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER